

Paha Kyy Ravasimme metsän polkua pitkin rinta rinnan, huomasin Samanthan olevan harvinaisen hiljaa ja uskottelin itselleni että se johtui edellisyön tapahtumista. Olimme nousseet auringonnousun aikaan ja pakanneet tavaramme ja lähteneet. Nyt olimme taivaltaneet jo pari tuntia ja saavuimme pian metsän laidalle. –Mitä arvelet siitä pahasta kyystä? Kysyin, –Onkohan se samanlainen otus kuin ne edellis yön otukset. –En tiedä, Samantha vastasi lyhyesti ja asiaa välttelevästi. Jatkoimme matkaa hiljaa ja mietiskelimme ja muistelimme eri loitsuja ja testasimme niitä loitsuja joita emme osanneet. –Golium supeiro kalkotti! Huusin ja Unizomerian sarveen ilmetyi niitä pikkuruisia tähtiä ja pian viereinen puu muuttui pikkuruiseksi kukaksi. –se onnistui, hihkuin ja kehotin samanthaakin yrittämään jotain. –Serulio Gantiles Rupiratso! Pensas täyttyi marjoista jotka näyttivät herkullisilta mutta olivatkin todellisuudessa puhdasta myrkkyä. Samassa metsä loppui, se loppui aivan yllättäen ja olimme soraisella tiellä joka päättyi kallion kielekkeelle, josta oli todella pitkä pudotus. –Tulitteko minua etsimään? Kysyi kumea ja karvainen ääni yläpuolellemme. Katsahdimme ylös etsiäksemme puhujan ja huomasimme kamalimman otuksen jonka ikinä olimme nähneet. Olio muistutti käärmeen ja aarnikotkan sekoitukselta sillä sen siivet olivat kuin Aarnikotkalla, jalat olivat hämähäkin, häntä leijonan ja pää kotkan paitsi että se oli sininen. Ja tämä syöksyi tulta kuin lohikäärme ja sillä oli kyy käärmeen myrkky hampaat. Nousimme ilmaan valmiina taisteluun. –Luuletko että teidän kaltaisenne pikku räpälelet voittaisi minut, Kyy sihisi pitkä kieli lipoen. Huusin Unizomerialle taikasanan ”Samara tista monista resata” Kyyn hymy hyytyi ja sen tilalle muodostui vihainen, melkein tappava ilme. –Jos te tapella haluatte niin saamanne pitää. Kyy syöksi tulta sieraimistaan ja ojensi kaikki kahdeksan jalkaa Sandiremia kohti. Se tarttui Samanthaan ja nosti tämän hevosensa selästä yläilmoihin. –Unizomeria valmistaudu kolmoisloitsuun! Huusin ja ratsastin Sandiremin viereen. Samantha kirkui henkensä edestä ja kyy lipoi käärmeen kielellään tämän poskia ja sihisi ällöttävästi. ”Kolismonta sanrapaistu tripeli topeli polsata” Unizomeria alkoi ponnistella, hän loi samanthan kloonin ja heilutti ja kävelytti sitä kyyn nenän edessä. Samalla tämä irrotti varovasti oikeaa samanthaan kyyn otteesta ja piti myös kammottavaa ääntä. Ja oli vielä neljäskin hän peitti minun ja Samanthan korvat tuolta ääneltä. Kyy näytti tuskaiselta yrittäessään tuhota vale-Samanthaan ja peittäessään korviaan tuolta kammottavalta ujellukselta. Unizomeria sai Samanthan vapaaksi Zinermarterin avustuksella ja asetti hänet takaisin Sandiremin selkään. –Käytetään yhteistaikaa, Unizomeria ja Zinermarter valmistautukaa. Huusin ohjeita. Olin päättänyt voittaa tämän taistelun ja minulla oli tarkka suunnitelma. –Kuskinali rosnipati rertunaspo tulikus, lausuimme yhteen ääneen ja kurvasimme Kyyn viereen. Käteeni ilmestyi laser miekka ja niin ilmestyi Samanthallekin. Katkoin varmoin ottein Kyyltä jalat ja Samantha hoiteli siivet. Kyy loi meihin murhaavan katseen samalla kun putosi alas korkealta vuorten huippujen piikki mereen. Näin kuinka vuoret lävistivät Kyyn vartalon ja tämä putosi pohjattomaan kuiluun. –Se siitä, nyt vauhdilla Odestryn luo, Sanon Muille. –Kiitos vielä kerran siitä kun pelastit minut, Samantha sanoi. –Olisit itsekkin tehnyt samoin, vastasin ja hymyilin rohkaisevasti kumppanilleni. Odestryn palatsi oli suorastaan häikäisevä. Linna oli puhdasta kristallia johon oli upotettu paikoittain pieniä ja suuria jalokiviä. Silta jonka ali kulki sininen virtaava vesi oli kimaltelevien ruusujen peitossa. Ja niiden ruusujen terälehtien keskellä oli aivan pieniä timantteja. –Oi miten kaunista, Samantha henkäisi ja osui naulan kantaan. En ollut eläissäni nähnyt mitään, en mitään yhtä kaunista. Olin täysin varma että tämä näky pitäisi ikuistaa valkokankaalle. Astuimme sisään suurista lasi ovista ja päällemme leijui kultapölyä. Samassa vaatteemme vaihtuivat juhla asuihin, ja hevosemme harjat letitettiin ja karva pestiin ja

harjattiin. Luoksemme lepatti pikkuruinen perhonen. – Olette vihdoin täällä, Odestry odottaakin teitä. Saanan johdattaa teidät hänen luo, Perhonen kysyi pienellä ja hennolla äänellä jota tuskin kuuli. Seurasimme perhosta suureen saliin jonka keskellä oli pyöreä koristeltu pöytä ja sen ympärillä neljä tuolia. Yhdellä tuoleista istui jo joku. – Hyvät neidit saanen esitellä teille suuren ja voimakkaan Odestry. Odesrty nousi seisomaan ja hämmästyin. Odestry oli nuori, sädehtivä nainen jolla oli päällään samantyyppinen mekko kuin meilläkin. Tämän hiukset olivat puhdasta kultaa ja silmät smaragdin vihreät. – Hyvä kun tulitte olen odottanut teitä. Meillä on paljon juteltavaa. Tulkaa istumaan, Odestry heläytti ja kummastelin hänen äänensä kirkkautta. Istuimme pöydän ääreen ja Odestry kävi suoraan asiaan. Hän napsautti sormiaan ja pöydälle ilmestyi kirja, valkoinen timanteilla koristeltu iso kirja jossa luki Ustropia. - Luen teille ennustuksen joka koskee teitä, Odestry sanoi ja avasi kirjan. ”Kaksi tyttöä Kaksi kiveä Kaksi loitsua Molemmat sukeltavat vihreään sumuun. Toinen murtuu. Toinen rohkaistuu. Kaksi tyttöä Kaksi Kiveä Yksi yhteinen kohtalo” Odestry taikoi pöydälle jonkinlaisen elävän kartan. –Lentäkää Sumu joen yli, ja sen takaa maailman rajalla on vuori joka hallitsee kaikkea pahuutta. Se vuori on kasvanut ja voimistunut liikaa. Menkää sisälle ja tuhotkaa ilkeä kaksois-siskoni Krapesti, Mutta varokaa, se vuori näyttää teille kaikkein pahimmat pelkonne jotka joudutte kohtaamaan yksin. Odestry kertoi. Hän haki pienestä kaapista kaksi taikasauvaa. Toinen oli violetin värinen ja sen ympäri kiersi hopeinen ja kimalteleva nauha. Toinen oli vaalean punainen ja sitä kiersi samanlainen nauha mutta vaan vaaleanpunainen. Sauvan keskellä oli pieni kolo jonka tarkoitusta en saanut päähäni. – Ette tarvitse enää yksisarvisia mutta pegasoksia kylläkin kuljettamaan teitä. Laittavaa hiidenkoloon ennuskivenne ja valmistautukaa lähtöön. Siis siihen se pieni kolo oli tarkoitettu. Kaivoin pienen samettipussin taskustani ja asetin kiven varovasti koloon. Sauva nousi ilmaan ja kivi siinä hehkui. Samassa hehkuminen loppui ja sauva tipahti takaisin käteeni. Samanlailla kävi Samanthallekin. Katsoin kysyvästi Odestryyn joka avasi suunsa selittääkseen. –Sauva imi kiven voimat itseensä ja on nyt valmis käytettäväksi. Odestry viittoili meitä seuraamaan ja katosi viereisestä ovesta toiseen huoneeseen. Seurasimme epäröimättä huoneeseen joka oli ainakin yhtä suuri ja kaunis kuin edellinenkin. Huoneen keskellä jökötti valtava koristeellinen kaappi jonka timantteja Odestry juuri paineli. –Tämä on vaatetuskaappi, astutte sisään ja se asettaa teille puvut jotka otatte matkalle. Odestry selitti. Hän avasi suuren kaapin oven ja katsoi meitä kysyvästi. –No, kumpi menee ensin? Hän kysyi. –Minä voin mennä, Samantha sanoi huomattessaan epäröintini. Samantha astui kaappiin ja Odestry sulki oven. Kaappi alkoi säihkyä ja kuulosti siltä, kuin joku olisi helistänyt kulkusia. Ja viimein kun Samantha astui ulos näin tämän univormun. Takki oli vaalean punainen ja siinä oli kauniita koristeellisia kuvioita. Housut taas olivat piki mustat ja tykö istuvat kuten takkikin. Punaiset hiukset olivat sitaistu yksinkertaiselle ponihännälle joka oli kiinnitetty kauniilla vaalean punaisella nauhalla. –No miltä näyttää? Hän kysyi. En saanut sanaa suustani, mutta Odestry vastasi puolestani. –Suorastaan häikäisevältä lapsukaiseni. Nyt on sinun vuorosi Jade. Astuin rohkeasi kaappiin. Kaapin sisus oli pehmustettu punaisella sametilla ja siellä oli hämärää. Helinä ei kuulunut kaapin sisälle, entiset vaatteeni katosivat ja tilalle ilmestyivät uudet. Kaappi lopetti ja avasin oven. Vilkaisin oitis itseäni ja totesin että minulla oli täysin samanlaiset vaatteet kuin Samanthallakin mutta Takki ja nauha olivat vaaleansiniset. –Nyt te olette valmiita ottakaa sauvat mukanne ja hakekaa pegasokset. Nähdään kun olette voittaneet Krapestin. Hyvää matkaa, Hän heläytti kirkkaimmalla äänellään ja kun nousimme hevosten selkään tämä huiskutti ikkunasta. –Valmiina kohtaamaan pelot? Kysyin. –Taatusti. Wineria levitti siipensä va kohosi vaivattomasti ilmaan. Todellinen matka oli vasta alkanut